

и млади и стари отъ нейното село. Съ свещения огънь тя подпалвала кладата. Въ сжщото врѣме, по сжщия начинъ се подпалвали и всички други клади. Изведнажъ пламвали десетки огънове, вдигали се огнени стълбове къмъ небето и освѣтлявали цѣлата гора. Заедно съ това въ нея се разнасяли първитѣ пѣсни отъ народа въ честь на Бѣлия богъ. Славянитѣ му благодарѣли и го възхвалявали, че той имъ изпраща хубавия день, че се бори и побѣждава нощния мракъ, покрива ливадитѣ съ красиви цвѣта, които пълни съ медъ и полива съ капчици роса; пълни златнитѣ класове съ хлѣбни зрънца и прави да зрѣятъ плодоветѣ. Слѣдъ това моми и момци се налавяли за ржцѣ около огъноветѣ, засвирвали гусларитѣ и се залюлявало кръшно хоро, което водѣла най-красивата мома, — оная, която подпалвала кладата съ свещенния огънь. Старитѣ стояли наоколо, плѣскали съ ржцѣ, подвиквали и си спомняли за младитѣ години,

Щомъ спирали хората, момцитѣ вземали въ ржцѣтѣ си разгорѣни главни и почвали да прѣскачатъ съ тѣхъ пламъцитѣ. Всѣки ергенъ е гледалъ да го не засѣга пламъка, кога прѣскача и да не изгаснява главнята, която носи въ ржцѣтѣ си. Ония, които не сж могли да спазятъ това, считало се е, че сж недостойни прѣдъ Бѣлия богъ.

Отъ врѣме на врѣме народътъ е изливалъ въ огъноветѣ цѣли котли медъ. Това е било жертвоприношение. Огънътъ, залѣнъ съ медъ, отначало е стихвалъ, за да се разгори и издигне послѣ още съ по-голѣма сила. Така сж подклаждали и поддържали огъноветѣ цѣла нощъ — до пукваче на зората.

Славянитѣ сж искали въ тоя празникъ свѣтлината да владѣе надъ тъмнината, затова цѣлата нощъ е трѣбвало да се освѣтлява съ огънове до настѣпването на новия день.

Когато се зазорявало всички насѣдвали около огъноветѣ и се почвало угощение, което продължавало до изгрѣвъ слънце.